

Πεντηκοστάριον
Χαρμόσουνον
Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου καὶ Ζωαρχικοῦ Πνεύματος

Ἄς ἐπιτρέψουμε νὰ μᾶς κυριεύσῃ ἡ δύναμις τῆς Ἀγάπης*

«...ὁ πρῶτος θεῖος καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...»

Τὴν Πεντηκοστή, οἱ πύρινες γλώσσες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθάρισαν τὴν ἀνθρώπινη φύσι, ἡ ὁποία εἶχε κυριολεκτικὰ «πνιγῆ» ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος παρέχει ἀναγέννησι, κάθαρσι καὶ φωτισμὸ στὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖον καθιστᾶ ἐν τέλει «χριστοειδῆ», ὅταν ὁμως καὶ αὐτὸς ἀγωνίζεται νὰ παραμένῃ ὄντως «τέκνον Θεοῦ», σύμφωνα μὲ τὴν «ἐξουσία», ἡ ὁποία τοῦ ἔχει δοθῆ ἄνωθεν (Πρβλ. Ἰωάν. α' 12).

Ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἁμαρτία πραγματοποιεῖται μόνον μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος στολίζῃ τὴν ψυχὴ του μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς ἀρετῆς, θὰ δεχθῆ ὅπωςδήποτε τοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους προσφέρει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Οἱ καρποὶ αὐτοὶ εἶναι ὑπερφυσικὰ δῶρα, εἶναι οἱ ὄντως Ἀρετές, ἐφ' ὅσον οἱ ἀρετὲς ποὺ ὑπάρχουν στὸν ἄνθρωπο φυσικῶς, δηλαδή κτιστῶς, εἶναι μόνον ἀπηχήματα τῶν πραγματικῶν Ἁγιοπνευματικῶν Ἀκτίστων Ἀρετῶν.

Καὶ ὁ πρῶτος θεῖος καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ Ἀγάπη!

Δὲν μπορούμε νὰ αισθανθοῦμε πραγματικὴ χαρὰ, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἂν δὲν κάνουμε ἰδική μας τὴν χαρὰ τῶν ἄλλων καὶ ἂν δὲν αισθανθοῦμε ὡς ἰδικά μας τὰ ἀγαθὰ τῶν συνανθρώπων μας.

Αὐτὸ ὁμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῆ, ἂν δὲν μᾶς κυριεύσῃ ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης! Αὐτὴ εἶναι ἡ ρίζα, ἡ πηγὴ καὶ ἡ μητέρα ὅλων τῶν ἀγαθῶν:

«Ὅπου γὰρ ἀγάπη, ἀργεῖ τῆς ψυχῆς τὰ ἐλαττώματα· ὅπου ἀγάπη, τὰ ἄλογα τῆς διανοίας σκιρτήματα πέπνυται... Ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται· ὅπου ἀγάπη πολιτεύεται, οὐδαμοῦ Κάϊν φονεύων τὸν ἀδελφόν. Ἄνελε (ἐξαφάνισε) τοῦ φθόνου τὴν πηγὴν, καὶ ἀνεῖλες τῶν κακῶν ἀπάντων τὸν ποταμόν· ἀπότε με τὴν ρίζαν, καὶ συνανεῖλες τὸν καρπὸν» (Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τὴν Ἁγίαν Πεντηκοστὴν, Ὁμιλία Β’).

Γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε μεγαλύτερη παρρησία καὶ σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ καὶ στὴν ἄλλη, καὶ γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν ὄντως χαρά, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἄς ἀπεκδυθοῦμε καὶ καταστρέψουμε τὰ ἀκάθαρτα ἐνδύματα τῆς ψυχῆς καὶ ἰδιαίτερος ἄς ἀπορρίψουμε τὸ ἐνδύμα τοῦ φθόνου.

Διότι, πάλι κατὰ τὸν χρυσοῦν Διδάσκαλον τῆς Ἐκκλησίας, ἂν φανῆ ὅτι πετύχαμε πολλά, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς ἐνοχλῆ τὸ πικρὸ καὶ ἄγριο πάθος τοῦ φθόνου, τότε πραγματικὰ **θὰ τὰ χάσουμε ὅλα!...**

Ὅπως βεβαιώνουν οἱ Ἅγιοι τῆς Πίστεώς μας, ὁποῖος δὲν φέρει τὴν σφραγίδα τῆς ἀγάπης στὴν ψυχὴ του, δὲν θὰ γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους στὴν Βασιλεία τῆς Ἀγάπης, στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος εἶναι Ἀγάπη καὶ Ζωή.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει κοινωνία μὲ τὴν Αὐτο-Αγάπη καὶ τὴν Αὐτο-Ζωὴ στὸν κόσμον αὐτό, δὲν θὰ ἔχη οὔτε στὸν μέλλοντα αἰῶνα, διότι ἐκτὸς τῆς ἀγάπης ὑπάρχει θάνατος καὶ μόνον θάνατος:

«Ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν μένει ἐν τῷ θανάτῳ· πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί, καὶ οἴδατε ὅτι πᾶς ἀνθρωποκτόνος οὐκ ἔχει ζωὴν αἰώνιον ἐν ἑαυτῷ μένουσαν» (Ἀ’ Ἰωάν. γ’ 14-15).

(*) Περιόδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. 314/Μάϊος -Ἰούνιος 2003, σελ. 225. Ἐπιμέλ. ἡμετ.